

Серія «Художня література»

Дизайн обкладинки Владислави Тищенко

Р99 Альона Рязанцева
На вагу золота / Альона Рязанцева. — Х. : Віват, 2026. —
384 с. — (Серія «Художня література», ISBN 978-966-942-826-4).
ISBN 978-617-17-1451-9

Яна працює плюс-сайз моделлю, веде блог і боротьбу з фетофобним суспільством. Вона впевнена в собі, має багато хлопців й не зважає на людей, які коментують її «зайві» кілограми. Яна змогла побороти розлад харчової поведінки та навчилася любити себе... Принаймні, вона в цьому переконана. Усе змінюється, коли у робочому відрядженні в сонячній Одесі Яна опиняється сам на сам із колегою, фотографом Ярославом.

Між Яною та Ярославом триває ворожнеча, відколи хлопець відмовив дівчині та принизив її на корпоративі пів року тому. Чому він так вчинив? Які секрети приховує? Та чи справді впевненість у собі легше вдавати, аніж по-справжньому любити та приймати себе?

УДК 821.161.2-3

Розділ 1

— Уже можна знімати труси?

Мій голос потонував у гулі кондиціонера, який працював на повну потужність. За вікном під липневим сонцем плавивися спітнілі люди, моє ж тіло ледь не здригалось від холоду, а тверді соски мали непохитну впевненість, що ми десь на порозі Антарктики.

— Агов?! — ще раз крикнула я, шукаючи халат. — Ми закінчили?

Із сусідньої кімнати Віка пробурмотіла щось нерозбірливе у відповідь. Я знала, у якій позі її побачу: нахилена голова, зосереджений погляд, покусані губи.

— Прийму твоє мекання за «так», — усміхнулася я й рушила в кімнату. — Ти задоволена?

Віка — симпатична дівчина 63-х кілограмів — сиділа на підлозі, схилившись над фотоапаратом. Її довгі пальці з різнокольоровими нігтями ритмічно натискали на кнопку, гортаючи світлини. Дівчина вертіла фотоапарат, під різними кутами та нахилами роздивляючись результати нашої двогодинної роботи.

— Бомбезно, — нарешті винесла вердикт Віка. — Начальство буде задоволене. Дивитися будеш?

Я сіла поряд із нею, виструнчивши ноги. На контрасті з гладенькою й темною від засмаги шкірою Віки моя скидалася на баняк сметани. Можливо, я перестаралася із сонцезахисним кремом.

— Оці в кріслі мені дуже подобаються, — Віка простягнула мені *Canon*. — Що думаєш?

Я повільно вивчала світлини. Сьогодні ми фотографували кілька ажурних комплектів і повсякденні трусики. Якщо з останніми було легко, то з першими ми заморочилися. У студії було кілька крісел, на яких я вигиналася так, ніби мала гімнастично-акробатичне минуле.

— Стрінги видно чудово, — прокоментувала я, роздивляючись себе. — Колір окей. О, зі спини взагалі супер! Так і не скажеш, що в мене дупа 120 сантиметрів.

— Яно, краса твоєї дупи в сантиметрах не вимірюється, — пхикнула Віка, не відриваючи погляду від маленького екрана. — Диви, як тут світло лягає на живіт. Боже, це мистецтво!

Мені подобалося працювати з Вікою саме через те, що мої 80 із гаком кілограмів вона вважала мистецтвом.

— А на цих чітко видно мереживо. Ось іще пара крупняків, — гортала фото Віка. — Ярослав показав мені кілька ракурсів, з яких виходять класні кадри.

Почувши це ім'я, я скривилася.

— Він тобі що, майстер-класи дає?

Віка, не відриваючи погляду від світлин, кивнула.

— Ну, хай який він гівнюк, за твоїми словами, але ж фотки у Ярика класні, погодься.

Ярослав був другим фотографом у фірмі та людиною, на яку в мене алергія. Думки про нього — той іще викилик для моєї нервової системи, тому я вирішила обличити небезпечну тему.

— Дай-но краще фото роздивитися, — буркнула я.

За три роки фотомоделінгу я розробила алгоритм, за яким визначала успішність зйомки. Я рекламувала білизну — бюстгальтери, трусики чи панчохи — для дівчат плюс-сайз*. Найважливішим у цій роботі був баланс між комфортністю та привабливістю. Трусики для масивних дупць мусили бути і зручними, і не мати вигляд «бабусиних панталонів». Ліфчики для п'ятого розміру повинні не просто підтримувати, а й спокушати.

Звісно, основна робота лягає на плечі дизайнерів, кравців і всіх тих, хто створює білизну. Але саме від моделі — себто мене — залежить, як її презентувати покупцям.

— Думаю, Інга буде задоволена на сто відсотків, — усмінулася я, прогортавши фотогалерею до кінця.

Віка закотила очі, підіймаючись з підлоги.

— Не впевнена, що колись бачила Інгу Миколаївну аж настільки задоволеною. Але якщо ти так кажеш, — Віка стенула плечима, ховаючи фотоапарат, — то сподіватимуся на це.

Я гмикнула, не прокоментувавши слова, у яких ховалася частка правди. Уже рік ми з Вікою працювали із брендом білизни «Басілея». Його засновниця Інга Миколаївна, на перший погляд, скидалася на Міранду з «Диявол носить *Prada*»**. Хоча наша «Міранда» була значно молодшою та ніяку *Prada* не носила — ймовірно, через невелику прибутковість бізнесу. Але на другий погляд (можливо, на третій або навіть четвертий), у цій

* Плюс-сайз (*plus size*) — категорія розмірів; термін, яким описують одяг великих розмірів і моделей, які його демонструють. (Тут і далі прим. авт.)

** «Диявол носить *Prada*» — фільм 2006 року. Одна з головних героїнь Міранда Прістлі, головна редакторка глянцевого журналу, уособлює владу й перфекціонізм.

упевненій і наполегливій жінці можна було розгледіти чужине серце й відданість своїй справі.

— Як завжди, по айс-лате?

— Віко, не став риторичних запитань. Дай-но мені тільки перевдягнутися, — відповіла я й попрямувала до мінігримерки.

— Упевнена? Якщо підеш у цьому, — Віка багато-значно глянула на ліфчик, який визирав з-під халата, — ми отримаємо добрячу знижку.

— Ага, — протягнула я, позіхаючи, — і, можливо, штраф за оголеність у публічних місцях.

— Клята раціоналістка.

— Так мило мене ще ніхто не обзивав, — підморгнула я, скидаючи халат.

* * *

Обідня кава з Вікою закінчилася вечерею й келихом вина. Після нього працювати не хотілося, але, сховавши вдома в душ, я все ж таки відкинула кришку ноутбука. Треба передивитися сьогоднішні фотографії, обробити кілька для свого профілю в інстаграмі й викласти якийсь мотиваційний допис. На сторінці я ділилася лайфстайлом і порадами, як любити себе в будь-якій вазі. Точніше, маючи велику вагу, бо, що відбувається з худими дівчатами, мені, на жаль, не відомо.

Як завжди, світлини на маленькому екрані фотоапарата та на великому моніторі трохи різнилися. Ноутбук давав змогу роздивитися дрібниці й помітити те, що спершу твоя увага оминула. Дивний вираз обличчя. Зайву складку на животі. Кривий ніс (він взагалі нормальний, але деколи так падає світло...).

Я відсіяла відверто погані знімки й обрала найкращі. З них на мене дивилася симпатична дівчина двадцяти семи років з довгим густим волоссям каштанового ко-

льору. Ця дівчина мала, як то кажуть, бейбі фейс* із великими карими очима та пухкими губами. У неї були масивні стегна, доволі тонка — мабуть, на контрасті — талія та пишні груди. Хтось міг би сказати, що в дівчини зайва вага та друга стадія целюліту. На це б вона розсміялася й плюнула б коментаторові в обличчя чи в інше місце, куди дістала б її слина.

«Любити себе — це навичка, — писала я, відретушовавши кілька фото для публікацій. — Хтось помилково вважає, що це легко. Хтось навіть каже, що це егоїзм. Моя вам порада: покажіть середній палець усім токсичним людям. І нікому (навіть собі!) не дозволяйте принижувати себе».

Я перечитала повідомлення, виправила помилки й поставила емодзі в потрібних місцях. Блог в інстаграмі я почала вести за кілька років після закінчення університету. Останній курс на хімічному факультеті показав, що працювати за спеціальністю — ідея не найкраща (не прибуткова й не цікава), тож я підробляла в галузі копірайтингу та SMM. Борсаючись у соцмережах, нашпигованих таргетованою рекламою й короткими вірусними відео, я натрапила на оголошення спортивного магазину, який шукав моделей з нестандартними фігурами. Опанувала страх і надіслала свою анкету, хоча думала, що мені відмовлять. А цього не сталося. Ба більше, після успішної зйомки запропонували другу і третю. Так я й потрапила в царину моделінгу і за якийсь час зробила його пріоритетним у житті.

Друге місце посідав мій блог. Порівняно з іншими інфлюенсерками, я мала перевагу — якісні фотографії, які дістаються мені задарма. Звісно, я вкладалася в рекламу

* Бейбі фейс (англ. babyface) — обличчя з рисами, які притаманні дитині (пухкі щічки, великі очі, гладка шкіра тощо).

